

Huub Vossen oog in oog met zijn Elly.

© Luc Lodder

GLAZEN CONTAINERS

Familiebezoek in mobiele huiskamer Lückerheide

Glazen containers in de tuin van het verpleeghuis, ingericht als huiskamers met planten. In het midden een scheidingswand van plexiglas. Bewoners van Lückerheide in Kerkrade kunnen sinds gisteren hun dierbaren weer fysiek ontmoeten.

DOOR HENNIE JEUKEN

Eindelijk kan hij zijn vrouw weer echt in de ogen kijken. En zij hem. „Je ziet hoe zij zich voelt. Dat ontroert,” vertelt Huub Vossen uit Landgraaf nadat hij de deur heeft dichtgedaan van de mobiele huiskamer in de tuin van Lückerreide in Kerkrade. Net ervoor neemt zij afscheid met de woorden: „Je verzorgt jezelf toch goed hè?” en een kushandje. „Zij is heel nuchter. Maar misschien komen de emoties later.”

Voor het eerst sinds zes weken heeft Vossen – via een microfoon en slechts gescheiden door een plexiglaswand – in levenden lijve met zijn Elly (65) kunnen praten. Op 21 januari van dit jaar is zijn vrouw opgenomen, omdat ze lijdt aan dementie. „We hebben geen kinderen. Wie zou naar haar omkijken als er iets met mij gebeurt?”

Aanvankelijk bezoekt Huub zijn vrouw dagelijks maar al gauw gooit ‘corona’ roet in het eten en voert de MeanderGroep Zuid-Limburg, waaronder het expertisecentrum Lückerreide valt, een bezoekverbod in om besmetting te voorkomen. „Mijn vrouw keek altijd zo uit naar mijn bezoek. Gingen we samen wandelen, koffiedrinken en herinneringen ophalen over onze reizen naar Bali.”

Die herinneringen worden deze middag ook gedeeld. Maar elkaar de arm toesteken voor een wandeling, elkaar aanraken, een knuffel geven, dát kan niet. En dat vinden bewoners best lastig, erkent Mieke Franssen, directeur cluster Verpleeghuizen van de MeanderGroep. Maar deze huiskamers, aangekleed met geraniums en olijfboompjes, zijn een meerwaarde als je het vergelijkt met het beeldbellen en het gewone bellen, voegt ze toe. „De nood aan fysiek bezoek is hoog.”

Woensdag is er in de tuin proefgedraaid, sinds gisteren loopt het officieel. „Er was een traan, een lach. Blijdschap. Veel dankbaarheid van de familie ook”, vertelt Franssen. Maximaal twintig minuten duurt het weerzien. „Hier verblijven veel bewoners die we allemaal snel aan de beurt willen laten komen”, legt manager Stefanie van de Kleut uit. Iedere bewoner wordt begeleid door een verzorgende, benadrukt ze. Ook na het bezoek, zodat er zorg is mochten cliënten het moeilijk krijgen.

Vele tientallen familieleden hebben zich al gemeld voor het huis-kamertreffen. Achttien bezoeken per dag – één persoon per cliënt – worden er ingepland, verdeeld over de twee *cubes* in de tuin.

Om besmetting te voorkomen komt de bewoner aan de ene en de bezoeker aan de andere kant binnen. Twee speciaal aangetrokken gastvrouwen ontvangen de naasten en maken na ieder bezoek de ruimtes schoon.

Het idee is begin april bedacht door zorgmedewerkers van Lückerheide en het innovatieteam van de groep. Voordat het kon worden uitgevoerd, moest er veel water door de Maas stromen, zegt innovatieadviseur Bram Smeets. Want deze, deels glazen, containers blijken niet direct voorhanden. En het geluid luistert nauw. „Dat moet door een zes millimeter dikke glazen wand. En dat moet goed zijn, want de stem is toch een herkenning.”

Het pakt prima uit, blijkt deze middag. Totdat er een versoepeling van het verbod komt, gaat Lückerheide door met deze ontmoetingen. „We willen immers de afstand zo klein mogelijk houden”, aldus Mieke Franssen.